

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: J. O.
bytem X
zastoupený Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 5

proti
žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace

takto:

I Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce o informace ze dne 9. 6. 2024 ve lhůtě deseti dnů od právní moci rozsudku.

II Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 14 342 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Rebečky Mořovské Židuliakové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a vyjádření účastníků

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 25. 7. 2024 domáhal ochrany proti nečinnosti Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „žalovaný“) v řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) ze dne 9. 6. 2024, kterou se domáhal poskytnutí „*meritorního rozhodnutí vydaného v řízení S-MHMP 2234183/2016/Šes*“.

Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný byl povinen informaci poskytnout ve lhůtě 15 dnů, nevydal-li rozhodnutí o odmítnutí informace (§ 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona). Posledním dnem této lhůty bylo pondělí, 24. 6. 2024. Žalovaný žalobci požadovanou informaci v této lhůtě neposkytl, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí informace. Dne 27. 6. 2024 žalovaný vydal vyrozumění o prodloužení lhůty, č. j. MHMP 1161411/2024, kterým lhůtu pro poskytnutí informací prodloužil o 10 dnů. S ohledem na vydání této výzvy již po uplynutí lhůty pro poskytnutí informace, má žalobce za to, že žalovaný neměl právo k jejímu vydání (lhůtu smí povinný subjekt prodloužit jen ve lhůtě pro poskytnutí informace); proto k ní nelze přihlížet.

3. Žalobce podal dne 29. 6. 2024 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, čímž podle jeho názoru počala plynout celková dvaadvacetidenní lhůta, sestávající ze sedmidenní lhůty pro postoupení spisu nadřízenému orgánu (§ 16a odst. 5 informačního zákona) a patnáctidenní lhůty pro rozhodnutí o stížnosti (§ 16a odst. 8 informačního zákona). Posledním dnem této lhůty bylo úterý 23. 7. 2024. Nadřízený orgán žalovaného však dosud o stížnosti nerozhodl, ani jinak nereagoval. Ani povinný subjekt již dále nereagoval.

4. Žalobce proto v podané žalobě namítl, že stížnost na postup při vyřizování informace je prostředkem ochrany proti nečinnosti ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40, a po jejím bezvýsledném vyčerpání nemá žadatel jinou právní možnost než se obrátit na soud. Prostředek ochrany proti nečinnosti je bezvýsledně vyčerpán, nezareaguje-li nadřízený orgán ve lhůtě zákonem stanovené (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020 – 34). Žalobce tedy splnil podmínku podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Žalovaný byl povinen žádost žalobce vyřídit způsobem předvídaným zákonem o svobodném přístupu k informacím, a pokud tak neučinil, protože žádost neodložil, neodmítl, ani informaci neposkytl, žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem uložil žalovanému povinnost k vyřízení žádosti o informace, tj. domáhá se „*rozhodnutí*“ o žádosti, kdy „*rozhodnutím*“ rozumí judikatura též kladné rozhodnutí v podobě poskytnutí informace; srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 18/2017 – 40: „*Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.*“

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že v žádosti jsou požadovány informace, jejichž poskytnutí by mohlo neoprávněně zasáhnout do osobnostních práv fyzické osoby, která je účastníkem v žádosti vymezeného řízení o

dopravním prostředku. Proto žalovaný tuto osobu vyzval k vyjádření stanoviska, zejména toho, zda souhlasí či nesouhlasí s poskytnutím informace v anonymizované podobě, a zda je jí známa osoba žalobce. Proto žalovaný následně dne 26. 6. 2024 podle § 14 odstavec 6 informačního zákona prodloužil lhůtu k vyřízení žádosti o deset dnů, o čemž byl žalobce prokazatelně informován.

6. Žalobce však na prodloužení lhůty k vyřízení žádosti reagoval dne 29. 6. 2024 podáním stížnosti na postup při vyřizování žádosti podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, kterou odůvodnil tím, že mu oznámení o prodloužení lhůty k vyřízení žádosti bylo doručeno až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro poskytnutí informace. Žalovaný proto dne 4. 7. 2024 předložil stížnost žalobce nadřízenému Ministerstvu dopravy.

7. K žalobní argumentaci žalovaný uvedl, že nesdílí názor žalobce, že před podáním žaloby vyčerpal veškeré možné prostředky ochrany (§ 79 odstavec 1 s. ř. s.). Žalovaný poukázal na zákon č. 111/2019 Sb., kterým se s účinností od 24. 4. 2019 mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů, a kterým bylo do informačního zákona přidáno ustanovení § 16b, které má sloužit jako ochrana před případnou nečinností nadřízených orgánů v rámci agendy poskytování informací. Žalobce tohoto institutu nevyužil. Podle názoru žalovaného měl žalobce podat podnět na nečinnost nadřízeného Ministerstva dopravy k Úřadu pro ochranu osobních údajů, a pokud tak neučinil, nedisponuje aktivní žalobní legitimací pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Proto by soud měl žalobu pro nesplnění podmínek řízení odmítnout.

8. Žalovaný v této souvislosti namítl, že žalobce v žalobě chybně určil a označil žalovaného. Pokud nadřízený správní orgán o stížnosti žalobce na postup žalovaného v zákonné lhůtě nerozhodl, případná žaloba na nečinnost by měla směřovat vůči nadřízenému orgánu, který svou nečinností v posuzované věci narušuje řádný průběh řízení o žádosti o poskytnutí informace.

9. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že žalobce disponuje aktivní žalobní legitimací k podání žaloby, žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žaloby, že je v předmětné věci nečinný. Žalovaný zcela v souladu s platnou právní úpravou předložil stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti nadřízenému orgánu, proto nemohl být nečinný, pokud se stížností, v níž bylo namítáno nedodržení pořádkové lhůty k prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti, naložil zákonem předvídatelným způsobem.

Replika žalobce

10. Žalobce využil svého práva a k obsahu vyjádření žalovaného podal repliku, v níž především poukázal na to, že je aktivně legitimován k podání žaloby, protože byl jako jediný účastník řízení žadatelem o poskytnutí informací a je krácen na svém právu na informaci nezákonnou nečinností žalovaného. Dále žalobce uvedl, že na judikatorních závěrech, ke kterým dospěl NSS v již výše citovaném rozsudku rozšířeného senátu č. j. 5 As 18/2017 – 40, ani novela informačního zákona spočívající v zařazení ustanovení § 16b ničeho nemění, neboť toto ustanovení upravuje toliko speciální příslušnost Úřadu pro ochranu osobních údajů k opatřením proti nečinnosti nadřízeného správního orgánu. Jediným prostředkem na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu je stížnost podle § 16a informačního zákona, který žalobce řádně využil.

11. Pokud jde o námitku žalovaného o nedostatku pasivní žalobní legitimace, respektive nesprávného označení žalovaného subjektu v podané žalobě, žalobce souhlasí se žalovaným, že v prodlení s vyřízením žádosti žalobce o informaci je nejen žalovaný, ale i Ministerstvo dopravy. To však neznamená, že by žalobce měl žalovat právě Ministerstvo dopravy, neboť tím by dosáhl jen toho, že by se ministerstvo vyjádřilo k obsahu jeho stížnosti, která je však fakticky prostředkem ochrany před nečinností. Tím by žalobce nedosáhl nápravy v meritu věci. Judikatura činí jasná stanoviska v tom, že v obdobných případech, kdy je nečinný povinný subjekt (nerozhodne o žádosti o informaci), je nutné brojit proti nečinnosti tohoto povinného subjektu, a to nejprve podáním stížnosti pro neposkytnutí informace, která je prostředkem ochrany proti nečinnosti, a následně nečinnostní žalobou. V takovém řízení je pak pasivně legitimován přímo povinný subjekt, neboť právě ten je povinen s žádostí o informace naložit a rozhodnout o ni (tj. buď pozitivně – poskytnutím informace, nebo negativně, tj. rozhodnutím o odmítnutí žádosti).

12. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že prodloužení lhůty povinným subjektem o deset dnů, které však nebylo právně účinné, neboť bylo vypraveno až po skončení lhůty pro poskytnutí informace, přičemž lhůtu, která již uplynula, není možné prodlužovat, bylo toliko účelovým krokem žalovaného, kterému zjevně nešlo o to, aby získal o deset dnů delší čas pro vyřízení žádosti žalobce; žalovanému šlo spíše o to, činit úkony, které by snad mohly žalobce odradit od získání informace. Žalobce na podané žalobě nadále setrvává, neboť v době sepsu repliky mu nebyla informace poskytnuta ani o jeho žádosti nebylo rozhodnuto zákonem stanoveným způsobem.

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

13. Skutkový stav byl mezi účastníky řízení nesporný a vyplývá z jejich výše uvedených vyjádření. Městský soud v Praze při přezkoumání tvrzené nečinnosti vycházel ze skutkového stavu v době vydání rozsudku podle § 81 odst. 1 s. ř. s. Ve věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků nevyslovil s tímto postupem po poučení soudem nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117).

14. Soud se nejprve zabýval včasností a přípustností žaloby.

Včasnost žaloby

15. Žalobu na ochranu proti nečinnosti lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí (§ 80 odst. 1 s. ř. s.).

16. Žalobce požádal o poskytnutí informace dne 9. 6. 2024. Podle § 14 odstavce 5 informačního zákona platí, že povinný subjekt posoudí žádost a:

a) brání-li nedostatek údajů o žadateli postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14b nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,

b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,

d) nerozhodne-li podle § 15 o odmítnutí, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění nebo upřesnění.

17. Podle § 14 odstavec 6 informačního zákona platí, že lhůtu pro poskytnutí informace podle odstavce 5 písm. d) může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.

18. Ze správního spisu a ze shodného tvrzení účastníků řízení plyne, že žalobce požádal o informaci dne 9. 6. 2024, v zákonné patnáctidenní lhůtě žalobci informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí podle informačního zákona. Posledním dnem této lhůty bylo pondělí 24. 6. 2024. Žaloba byla soudu podána dne 25. 7. 2024, tudíž v zachované roční lhůtě.

Přípustnost žaloby

19. Pokud jde o přípustnost žaloby, podle § 79 odstavec 1 s. ř. s. platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

20. Rozšířený senát v usnesení ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8 Ans 2/2012 – 278, publikovaném pod č. 3071/2014 ve Sbírce NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou zároveň dostupná též online na www.nssoud.cz), k výkladu § 79 odst. 1 s. ř. s. uzavřel, že „toto ustanovení upravuje jednu z podmínek řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Hypotézu právní normy lze spatřovat 1) v (tvrzené) nečinnosti správního orgánu a 2) v povinnosti vyčerpat prostředky ochrany proti této nečinnosti, které musí být a) obecně stanoveny procesním předpisem upravujícím řízení před daným správním orgánem a které musí být zároveň b) v konkrétním případě bezvýsledné. Teprve poté může nastoupit dispozice právní normy, totiž možnost domáhat se žalobou u soudu, aby uložil správnímu orgánu povinnost vydat meritorní rozhodnutí nebo osvědčení.“ Žalobou proti nečinnosti podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se tak může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

21. NSS v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017 – 40, v bodech 42 a následujících konstatoval, že „mezi základní zásady činnosti orgánů veřejné správy patří i zásada rychlosti, tzn. postupování (vyřizování věcí) správního orgánu bez zbytečných průtahů. Tato zásada je ve věcech uplatňování práva na informace stěžejní. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené (není-li zákonná lhůta stanovena), použije se ke zjednáání nápravy ustanovení o ochraně proti nečinnosti. Je tedy zřejmé, že postupovat bez průtahů je principem ovládajícím veškerou činnost veřejné správy a úkolem každého správního orgánu.“

22. Podle § 16a odst. 1 informačního zákona stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen „stížnost“) může podat žadatel,

- a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,
- b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo
- d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

23. Podle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

- a) postup povinného subjektu potvrdí.
- b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 5,
- c) usnesením věc převeze a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti, nebo
- d) stížnost odmítne, je-li podána opožděně, předčasně nebo osobou neoprávněnou.

24. Z bodu 46 rozsudku rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 18/2017 – 40 plyne, že zákonodárce koncipoval institut stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle § 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona jako prostředek ochrany proti nečinnosti (srov. FUREK, A. § 16a [Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace]. In: FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 896.). Stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona se žalobce v nyní posuzované věci domáhá odstranění nečinnosti

v řízení o jeho žádosti, podmínka vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. tak byla splněna.

Vypořádání argumentace účastníků řízení soudem

25. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalovaný o žalobcově žádosti o poskytnutí informací dosud nerozhodl. Protože v posuzované věci nebylo vydáno nadřízeným správním orgánem opatření proti nečinnosti, nezabýval se soud otázkou, zda již uplynula lhůta stanovená opatřením proti nečinnosti, ale zabýval se výlučně otázkou, zda je v žalobě označený žalovaný nečinný.

26. Nečinnost správního orgánu je objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsané lhůtě nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Zároveň platí, že ne každá nečinnost je přičitatelná správnímu orgánu. Má-li nečinnost původ ve vystupování účastníka, nejde o nečinnost správního orgánu a nelze se proti ní dovolávat ochrany. Správnímu soudu však nepřísluší posuzovat jednání účastníka před vydáním opatření proti nečinnosti, neboť jeho vydáním je presumována nečinnost správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012 - 41, č. 2785/2013 Sb. NSS).

27. Soud nepřistoupil na argumentaci žalovaného, že ve věci není nečinný s ohledem na skutečnost, že dne 27. 6. 2024 vydal vyrozumění o prodloužení lhůty, jímž prodloužil lhůtu pro poskytnutí informace o deset dnů. Jednak i tato lhůta v mezidobí od podání žaloby marně uplynula, ale především nebyla splněna podmínka, podle níž musí být žadatel o prodloužení lhůty a jeho důvodech vyrozuměn podle § 14 odst. 6 informačního zákona ještě před uplynutím samotné lhůty pro poskytnutí informace. Jak bylo již výše uvedeno, posledním dnem této lhůty bylo pondělí 24. 6. 2024 a žalovaný vyrozuměl žalobce až dne 27. 6. 2024.

28. Pokud jde o námitku žalovaného o nedostatku pasivní žalobní legitimace, respektive nesprávného označení žalovaného subjektu v podané žalobě, soud nesdílí názor žalovaného, podle něhož by žaloba měla v daném případě směřovat proti nečinnému nadřízenému orgánu, tj. Ministerstvu dopravy. Žalovaný se mylí, domnívá-li se, že žalobou proti nečinnosti nadřízeného orgánu ve věci rozhodnutí o stížnosti na postup povinného subjektu by došlo k nápravě nežádoucího stavu, kdy do práva žalobce na vyřízení podané žádosti o informaci v souladu se zákonem bylo zasaženo tím, že správní orgány nekonají v zákonných lhůtách. Podle názoru soudu neobstojí ani argumentace žalovaného novelou informačního zákona provedenou zákonem č. 111/2019 Sb., kterým se s účinností od 24. 4. 2019 mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů, a kterým bylo do informačního zákona přidáno ustanovení § 16b, neboť soud nesdílí názor žalovaného, že tato novela má primárně sloužit jako ochrana před případnou nečinností nadřízených orgánů v rámci agendy poskytování informací. Judikatura činí jasná stanoviska v tom, že v případech, kdy je nečinný povinný subjekt (tj. neposkytne požadovanou informaci, neodmítne žádost či nerozhodne o neposkytnutí informace), je nutné brojit proti nečinnosti tohoto povinného subjektu, a to nejprve podáním stížnosti pro neposkytnutí informace, která je prostředkem ochrany proti nečinnosti, a následně nečinnostní žalobou. V takovém řízení je pak pasivně legitimován přímo povinný subjekt.

29. Právní sféra jednotlivce totiž není dotčena potvrzením postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona [v rámci stížnostních důvodů dle § 16a odst. 1

písm. b) a c) téhož zákona]. Nadřízený orgán toliko konstatuje, že souhlasí s postupem povinného subjektu, přičemž svým závěrem nemůže ovlivnit veřejná subjektivní práva, neboť jim nerozhodl o žádosti či její části, jejíž vyřízení se žádá (nerozhodl o meritů věci). Uváděné stížnostní důvody [§ 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona] směřují přímo proti nečinnosti povinného subjektu, přičemž základem nečinnosti není rozhodnutí ve věci samé, ale právě jeho absence.

30. Rozšířený senát NSS v citovaném judikátu č. j. 5 As 18/2017 – 40 konstatoval, že „jednotlivec se tak stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) informačního zákona může domáhat vyřízení obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobce se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl. Řízení před soudem bude probíhat v přednostním režimu dle § 56 odst. 3 s. ř. s. Vůči případnému negativnímu rozhodnutí o žádosti (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) lze následně brojit odvoláním dle § 16 informačního zákona a následně i žalobou dle § 65 s. ř. s. Soud pak může v navazujícím řízení využít § 16 odst. 4 informačního zákona a přikázat informaci poskytnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017 - 35, ve věci tzv. procesního ping-pongu)“.

31. Uvedené závěry plně dopadají i na nyní posuzovanou věc a argumentace žalovaného není důvodná. Žalobce podal žalobu v době, kdy byl žalovaný nečinný, tato nečinnost trvá i v době rozhodování správního soudu, protože žalovaný o žalobcově žádosti dosud nerozhodl (ustanovení § 81 odstavec 1 s. ř. s.). Za této situace soud shledal, že nečinnost žalovaného nadále trvá.

Závěr a náklady řízení

32. Žaloba je důvodná, neboť žalovaný je ohledně žalobcovy žádosti nečinný. Soud proto postupem podle § 81 odstavec 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost o žádosti rozhodnout, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Povinností vydat rozhodnutí je myšleno vyřízení žádosti žalobce o informaci informačním zákonem předvídaným způsobem. Lhůtu ke splnění této povinnosti soud určil především s přihlédnutím k dosavadní délce řízení.

33. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s. tak, že žalobce, který byl ve věci plně úspěšný, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.

34. Náklady žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z odměny za zastupování advokátem. Ten ve věci učinil tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky k vyjádření žalovaného), za které mu náleží odměna 3 100 Kč/úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], společně s náhradou hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon. Zástupkyně žalobce soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (DPH), proto se zvyšují náklady řízení za zastoupení ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 2 142 Kč. Celkem tedy náleží žalobci na náhradě nákladů řízení částka ve výši 14 342 Kč.

35. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle ustanovení § 160 odst. 1 v části věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.; oboje ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Zástupkyně žalobce žádala, aby jí náhrada nákladů řízení byla uhrazena na bankovní účet č. 2102836916/2010.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. září 2024

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu